

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Α΄ ΘΙΑΣΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ - α΄ «Αρραβωνιάσματα» τοῦ Δ. Μπόγρη, β΄ «Ριχάρδος ὁ β΄» τοῦ Σαίκσπηρ.

α΄. Τὸ πρῶτο καὶ καλύτερο ἔργο τοῦ κ. Δ. Μπόγρη, εἶναι κατὰ γενικὴ ὁμολογία, τὰ «Αρραβωνιάσματα», πού ἔχει παιχθῆ τόσες πολλὲς φορὲς καὶ ἀπὸ τῶσους θιάσους, ὥστε τὸ ξέρουν πιά ὅλοι καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ παρουσιάσω ἀπὸ τὴ σελίδα αὐτή. Ἡθογραφία τὸ εἶπανε, μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἠθογραφικὸ στοιχεῖο, ἔχει τόσο δυνατὸ καὶ τὸ δραματικόν, πού μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ δραματικὴ ἠθογραφία. Ὁ κ. Μπόγρης εἶναι, καθὼς ἐσημείωσα κι' ἄλλοτε, ἀπὸ τοὺς δυὸ-τρεις καλύτερους μας δραματικούς συγγραφεῖς. Μολονότι χιλιοπαιγμένο ἢ μᾶλλον ἀκριβῶς γιατί εἶναι χιλιοπαιγμένο, ἠθέλησε τὸ Βασιλικὸ Θέατρο νὰ τὸ παρουσιάσῃ καὶ πάλι (τὴν πρώτη φορὰ τὸ ἀνέβασε στὰ 1936) μὲ νέα φροντίδα καὶ βαθύτερη κατανόηση. Τὸ μεγαλύτερο βᾶρος ἔπεσε στοὺς ὤμους τοῦ πατέρα (Λεμπέση) καὶ ἡ ἀπόδοσή του ἀπὸ τὸν Θ. Ἀρώνη ὑπῆρξε ἀρίστη, θαυμασία. Ὅχι μόνο ἐξωντάνεψε ἠθογραφικὰ τὸν γέρο ψαρᾶ τῆς Κούλουρης, ἀλλὰ καὶ ἐξέφρασε μὲ δύναμη καὶ τέχνη τὸν καημὸ τῆς καρδιάς του, ὅλο τὸ ἐσωτερικόν του δράμα. Πολὺ καλὸς ἐπίσης κι' ὁ Σ. Βόκοβιτς στὸ ρόλο τοῦ Δημητροῦ. Κατώρθωσε μὲ ἀπλότητα ν' ἀποδώσῃ τὸν νιὸ τὸν ψαρᾶ πού ἀγαπάει, πού ἀψηφᾶ τὸν κίνδυνο καὶ παίρνει ἀντρίκια ἀπόφαση. Ὁ Χρ. Εὐθυμίου, ὁ κωμικός, ἔδωκε κωμικὸ χρῶμα στὸ χαρακτήρα

του γερο - Ρούπη και ως τέτοιον τον έπαιξε πολυ καλά, αλλά στο έργο ο Ρούπης δεν είναι τόσο κωμικός η μάλλον δεν είναι καθόλου κωμικός, κωμική φαίνεται η έπιμονή του και η φιλαργυρία του και γι' αυτό στην τρίτη πράξη η συγκίνησή του μέχρι δακρύων δεν ήταν πειστική. Η νέα ήθοποιός Τ. Νικηφοράκη κατέβαλε κάθε προσπάθεια και απέδωσε όλους τους τόνους κι' όλες τις αποχρώσεις του ρόλου της, όμως η όλη εμφάνισή της δεν θα μάς έδειχνε ένα κορίτσι χωριανό της Κούλουρης. Κι' ο Α. Μαλλιαγρός ως δικηγόρος ήτανε κάπως υπερβολικός στη γελοιογράφηση του δικηγορικού επαγγέλματος. Ο συγγραφέας τον θέλει απλώς δειλό και μικρολόγο. Οι άλλοι ήθοποιοί παρουσίασαν ικανοποιητικά τους δευτερεύοντας ρόλους των και όλοι μαζί έδιδαν πάντοτε την πρέπουσα ατμόσφαιρα, ώστε να μπορη να πη κανεις ότι είδαμε ένα βελτιωμένο Μπόγγρη στα «Άρραβωνιάσματα».

β'. Κουραστικό. Αυτό ήταν η γενική έντύπωση. Για τον τόπο του και για την εποχή του ήταν ασφαλώς ένα θαυμάσιο θέαμα. Τα παχιά λόγια για την Άγγλία, το δεύτερο Παράδεισο, όπως την αποκαλεί, θα ένθουσίαζαν το άγγλικό θεατρικό κοινό. Το ίδιο και το κονταροχτύπημα με τις ιπποτικές συνήθειες για το κοινό της εποχής του Σαίκτηρ ήταν θέαμα πολυ ευχάριστο. Άλλά ο «Ριχάρδος ο β΄» δεν είναι από τα άριστα έργα του Άγγλου δραματουργού και η απλή ιστορική αναπαράσταση παρ' όλη τη δραματική μορφή του βασιληά Ριχάρδου δεν είναι αρκετή να συγκινήσει το σημερινό θεατρικό κοινό, δεν ξεπερνάει εύκολα τα σύνορα του τόπου και του χρόνου, όπως τα άλλα του έργα, Άμλετ, Βασιλιάς Λήρ, Μάκβεθ κ.λ.π. Η φροντίδα για το ανέβασμά του έξαιρετική. Προσπάθεια ήθοποιών, σκηνογραφίες, ένδυμασίες, σκηνοθετική γενικότερα εργασία, όλα άρτια. Ο Δ. Χόρν στο ρόλο του Ριχάρδου κάπως άτονος στο πρώτο μέρος, ικανοποιητικός στη μέση και υπέροχος στο τέλος του έργου. Επίσης πολυ δυνατός ο Ν. Χατζίσκος ως Μπόλιμπροκ καθώς κι' ο Θ. Αρώνης ως Γκάντ, ιδίως στις τελευταίες στιγμές του θανάτου του. Η Ρίτα Μυράι ως βασίλισσα δεν είχε σπουδαίο ρόλο, αλλά τη μελαγχολική διάθεση της βασίλισσας την απέδωσε πολυ καλά. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμη το μελετημένο και συγκρατημένο παίξιμο των Σ. Βόκοβιτς (Δούξ του Γιόρκ) και τη μικρή αλλά δημιουργική εμφάνιση του Π. Ζερβού ως κηπουρού. Ευχάριστη άνοδο παρουσίασε ο Κ. Παπās στο ρόλο του ιππότη Νόρφου, που εστάθηκε ισάξιος αντίπαλος του Μπόλιμπροκ. Θα ήταν προτιμότερο να μη πάρη κι' άλλους δυο ρόλους, που τους έπαιξε βέβαια καλά, όμως η έντύπωση του πρώτου έπρεπε να μείνη μόνη. Διπλους ρόλους είχαν πάρει κι' άλλοι ήθοποιοί και τουτο είναι φυσικό για ένα πολυπρόσωπο έργο, αλλά δεν είναι δυνατόν να πλουτισθη ο θίασος του άνωτάτου θεάτρου της χώρας μας με δέκα ακόμη ήθοποιούς ;